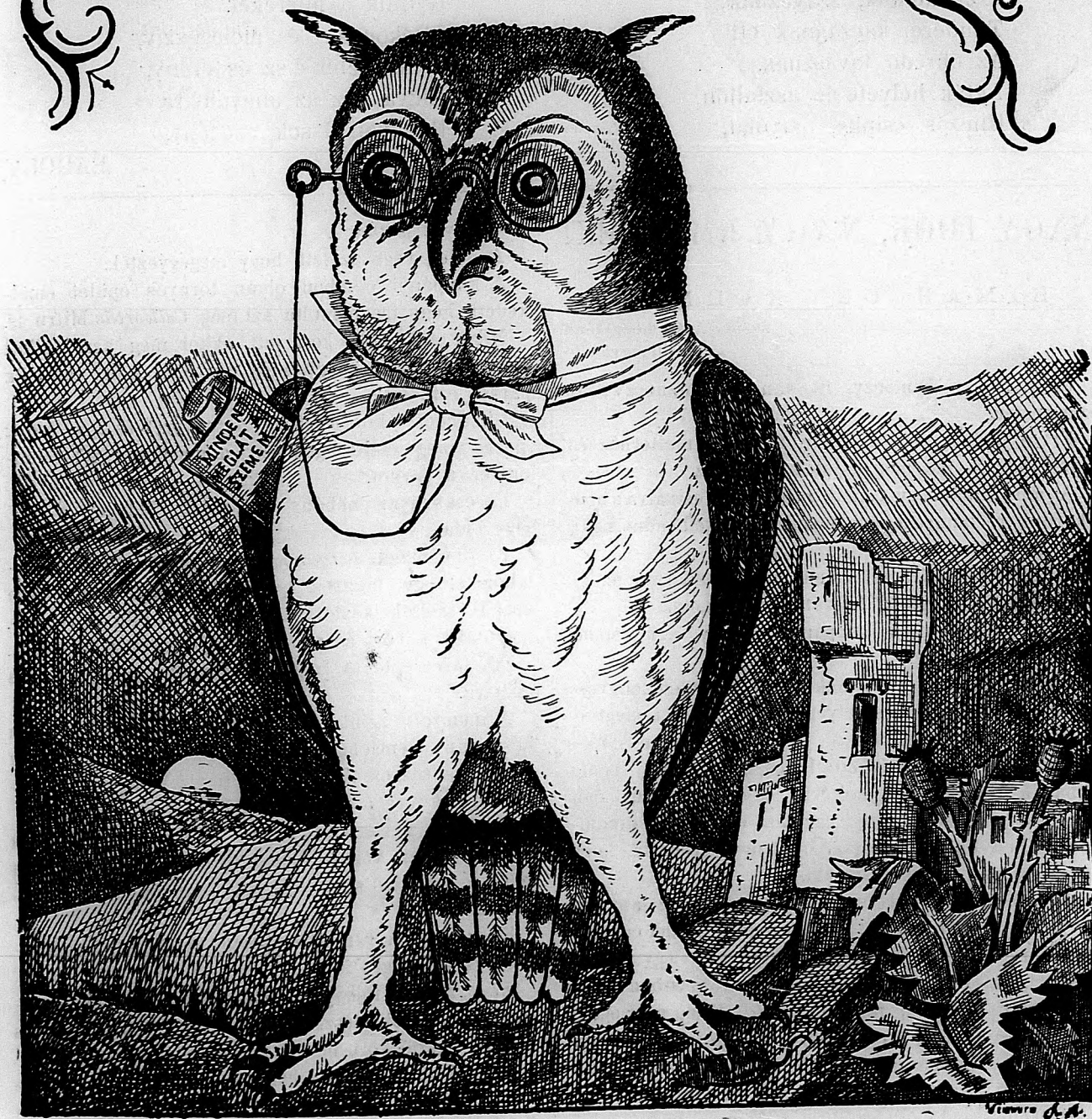

BACOLY

FELELŐS SZERKESZTŐ ÉS KIADÓ-TULAJDONOS :
LOVASSY ANDOR.
 SZERKESZTŐSÉGI IRODA ÉS KIADÓHIVATAL :
 NAGYVÁRAD, URI-UTCZA 5. SZÁM.
 LANG JÓZSEF KÖNYVNYOMDÁJA.

Megjelenik vasárnaponként.

ELŐFIZETÉSI ÁRA :

Egész évre	-----	8	frt
Fél évre	-----	4	<
Negyedévre	-----	2	>

Egyes szám ára 16 kr.

JÓTÉKONYSÁG.

A megyeház nagy termében
Zaj, zsibongás, pompa, fény,
Suhog a sok selyem ruha,
Leng a strucztoll és a prém.
Nem mogorva virilisek
Szónokolnak, szavaznak;
Tündérei kacagnak ott
Az ébredő tavasznak.
Akták helyett az asztalfőn
Himzés, csipke, patyolat,

Piczi kacsók, rózsás ujjak,
Szótték, fonták azokat!
Kiállitva valamennyi,
Nemes verseny így lehet,
Szegény árva gyermekeknek
Gyűjtik a filléreket.
Jótekonyság és meleg szív,
A legszebb dísz és erény,
Áldva néz az angyalokra
Rongyaiból sok szegény.

BAGOLY.

NAGY IDŐK, NAGY EMBEREK!

RIMANÓCZY KÁLMÁN.

Mottó: Azért hogy kend
kicsit ragyás.

Óczy, Móczy, Rimóczy, itt van a Rimanóczy; az ezeremester.

Ért ő tűzhez, vízhez, fűhöz, fához, a malterhez és a téglához, — na meg a jótekonysághoz.

A mit Rimanóczy csinál, meg van az csinálva; nem akarunk reklamirozni, de mégis meg kell adni neki, a mi az övé.

Ha egy tyűkketreczet csinál, meg látszik rajta az izlés; akármibe vágja a fejszét, sikerül neki.

Ott van például a kimpányi kastély; egy remek cukor kaliczka az.

Platter Mihály gróf, mikor eljött Orosz-Lengyelországból, egy csendes helyet keresett, a hol meghuzódhasson és nyugodalmas napokat élhessen. Megtetszett neki a gróf Porcia Lajos birtoka. Hej pedig abban a régi házban sok vig, zajos napot és éjet töltött a jókedvű Porcia; egymást érte ott a dinomdánom, heje-huja: némelyik pópát úgy berugatta, hogy egész éjszaka négykézláb járt.

Gróf Platter Mihály széthányatta a vigság tanyáját és kő kövön nem maradt. Mikor már a földdel egyenlő lett a régi ház, Párisból akart hozatni egy építőmestert, aki tornyos kastélyt építsen; azonban más-kép történt a dolog, mert Csikortás Mitru mézsegető azt tanácsolta a grófnak, hogy építtesse a kastélyt Rimanóczy Kálmánnal; jót áll érte, hogy meg fogja az csinálni annak rendje és módja szerint; ő ismeri, mert tíz esztendő óta szállítja neki a meszet.

A derék Csikortásra hallgatott a lengyel főúr és bejött Nagyváradra Rimanóczy Kálmánhoz.

— Tud-e az úr villát csinálni?

— Hogyne; tudok én kérem kést is, kanalat is.

— Jaj, de nem olyan villa kell nekem, hanem olyan, a melyikbe, lakni lehet.

— Olyat is tudok.

A dolog vége az lett, hogy megegyeztek.

A kimpányi dombon olyan tornyos épület emelkedett, hogy megbámulta azt még Csikortás Mitru is.

Mikor a kastély kész lett, akkor meg azzal állott elő gróf Platter, hogy neki egy park kell; tud-e ön parkot csinálni?

Rimanóczy kiterjesztette a tenyerét és így szólt: nézze meg méltóságod ezt a markot, ezzel csinálom én a parkot.

És csakugyan néhány hét alatt zöld lett a fakó hegy oldal.

Később maga Rimanóczy is kedvet kapott a vilához és egy takaros nyaralót épített magának a váradi szőlők között; de mivel a szőlő kiveszett, megútálta a bort és a víz iránt kezdett lelkesedni.

Elhatározta tehát, hogy egy fürdőt csinál a Körös partjára.

A nemzeti színű palota már majdnem teljesen kész van; nemsokára forr a gőz, zuhog a zubany sistereg a tus és Rimanóczy, a vizek királya, büszkén állhat meg a medenceze felett.

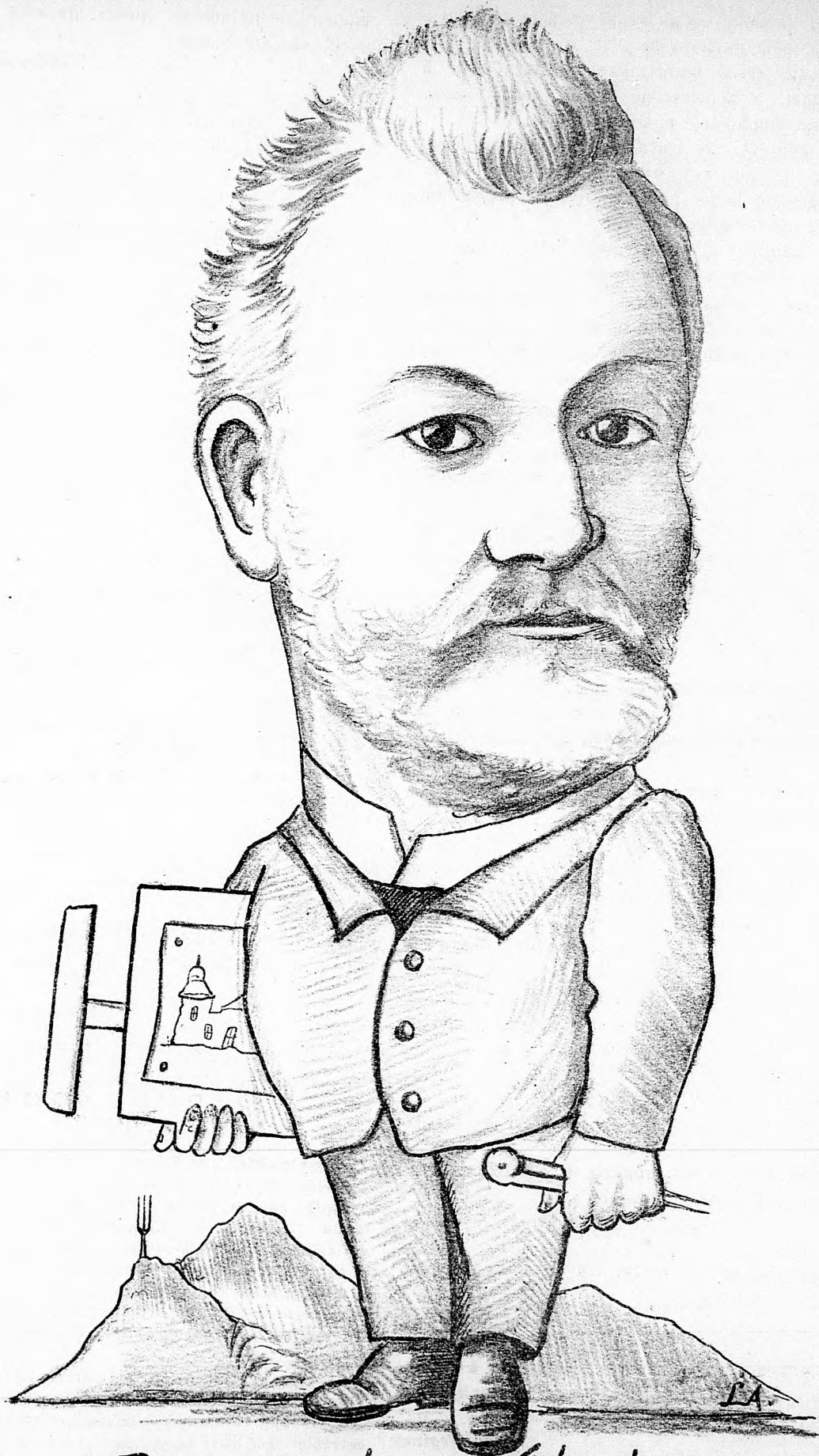
De neki kevés volt ez az alkotás; eihatározta hogy az egész várost elárasztja vízzel; felajánlotta tehát a villája alatt bugyogó forrást a vízvezetékhez.

Ki is ment a városi szakértő küldöttség megkóstolni az egészséges italt.

Rácz Mihály főjegyző, Dús László főügyész, Huncsák János főkertész, Mezey Mihály közjegyző és Fekete László korcsmáros két nap, két éjjel mulatott a hegy tövében; folyt a bakator, meg a pezsgő; végre haza jöttek és kijelentették a közgyűlésen, hogy a forrás vize kitünő; pedig annyi szent igaz, hogy megse kóstolták a békák italát; dehát jónak kell lenni, ha Rimanóczy mondja.

A város meg is vette a területet és a vizet; azonban Rimanóczy nem vágta zsebre a vételárt, hanem a 15,000 forintot oda adta jótekonny célra.

Na lett erre ribillió! Felzúdultak az irigy emberek

Rimanóczy Kálmán.

és elkezdtek beszélni, hogy az a víz nem píz, az a jótékonyosság, nem jótékonyág.

A lapok egy része vezércikkeiben dicsőítette a derék polgárt, a nemesszívű férfit; másik része pedig letépte homlokáról a koszorút.

Haragra gyuladt erre Rimanóczy és minden szerkesztőségbe küldött egy litter mustra-vizet; *Rácz Mihály* megmosta benne a tintás ujjait, *Iványi Ödön* pedig a rezedát locsolta meg vele.

Másnap azután új vezércikk jelent meg a «Szabadság»-ban is, a «Nagyvárad»-ban is, melyben nem győzték eléggé dicsérni a vízvezeték leendő tartalmát; de azért felfogadta Rimanóczy, hogy többé nem ad jótékonycélra egy fillért sem; mert mégis furcsa dolog az, hogy a jó cselekedetért is kiporozzák az embert ebben az irigy világban.

Haragszik is azóta az ezermester az ujságírókra; nem is tanácsoljuk, hogy valamelyik magába menjen el az ujonnan épült fürdőbe; mert az már bizonyos, hogy nyakon ragadná *Rimanóczy* a hegyestollú legényt és úgy belenyomná a kádba, hogy egyebet se mondana csak annyit, hogy: kutykurutty!

Izé.

NŐK A NŐI MUNKAKIÁLLÍTÁSRÓL.

A „Nagyvárad” szerkesztője felkérte a női kézimunka kiállítás fáradhatlan rendező bizottságának tagjait, hogy írjanak az alkotásról, melyet az ő buzgalomuk teremtett.

Az ötletes sorokat, a szeretetreméltó írónők neveinek betűrendjében ime adjuk:

*

Ennek a kiállításnak érdekében közreműködött a *Sas* toll és a női tű. A toll perczeg, a tű szúr, vigyázzon tisztelt *Sas úr!*

Bodor Kornélia.

*

Éhező gyermekeket táplálni boldog érzés.

Grósz Judit.

*

A pamutnak nincsen íze,
A munka a hölgyek dísze.

Grunwald Gizus.

*

Jobb kézzel kötöttünk, hímeztünk, hámoztunk; férfiak! ti pedig bal kézzel fizessetek.

Kunz Gusztávné.

*

A méltánylás emberi erény, legyen bőkezű minden legény.

Ifj. Kohn Sámuelné.

*

Ha szép kézi munkát akartok látni, jertek a megyeházhoz megcsodálni, hogy mikor nem sétálunk, akkor dolgozunk.

Lőw Regine.

*

Isten műve az ember; ember műve a megyeház,
melyről lekopott a máz.

Márkus Lászlóné.

*

Ez a föld egy gummi lapda,
A kalapom félreccapva.

Mariencescu Delia.

*

Magyarország nem volt, hanem lesz, mondá *Széchenyi*; tessék a mi kézimunkáinkat megnézni.

Medvigy Mariska.

*

Az otthon költészete az asszony és a kemence;
mindakettő hevit.

Ritoók Emma.

*

Mese, mese, tündér mese, nem mondom el én se,
te se.

Ritoók Margit.

*

Járunk fodros szép ruhában,
Nincsen párunk e hazában,
De majd lesz;
Jess, jess, jess!

Urbán Ella.

*

Deficittől az ég mentsen,
Jó volna most egy kis kränzchen.

Schwarz Ilona.

*

Ej csak annyi forint gyülne, miként a mezőn az
ürge; beh jól járna, a sok árva.

Schwarz Margit.

*

Bizony az már nem ujság, hogy sok a nyomorúság;
azért hát kövér s vékony, legyen mindig jótékony.

Wertheimstein Aranka.

ÚJ DON S Á G O K.

Szemelyi hír. Gróf *Zichy Jenő*, — leendő ázsiai utazó, — *sneijfezés* czéljából körünkbe érkezett.

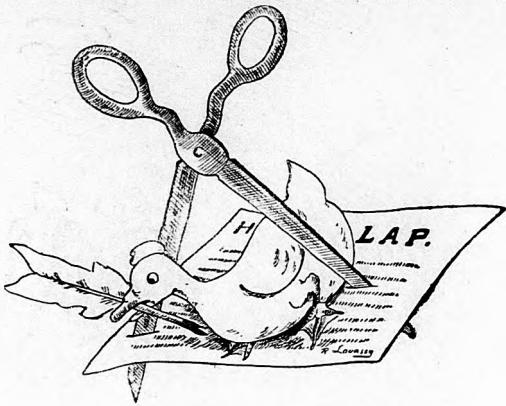
Ipolyi hagyatekának egy harmadáról a pénzügyminiszter lemondott; illetőleg a «*pellenkákát*» a «biharmegyei történelmi és régészeti egyesületnek» engedte át. Ugy látszik *Wekerle* is egy véleményen van a vármegyével.

A margittai önkéntes tűzoltó egylet, elhatározta, hogy ha 80 működő tag nem jelentkezik, az esetben a város minden 40 éven alóli, testileg ép polgárát «*erővel*» besorozzák «*önkéntes*» tűzoltónak.

Csendes gyűlés. A László-malomban tegnap délután csendes gyűlés volt és nem porozták a lisztet.

Nyilvános számadás. A felvidéki tótoknak a «gazdasági egyesület» két litter kását; *Bertsey György* husz méter bocs-korszijjat és a «*Fakó titkár*» íél véka krumplit adományozott.

A SZERKESZTŐSÉGBŐL.

Érdekes kérdés.

— A «Szabadság» eredeti tárczája. —

Egy ifjú, a szép *Perinelló* berugott a *Bundában* és álmódott.

Utja *Cseszorára* vitte, hol egy kucsébernél bérelt lakást; a házban két leány volt *Mariánna* és *Claudia*.

A házba belecsapott az isten nyila.

A két leány és *Perinelló* urfi kiszaladtak a szabad levegőre és elmentek csólnakázni a városligetbe; a csólnak felfordult és mindhárman a vízbe pottyantak.

Most az a kérdés, hogy kit fog menteni *Perinelló*?

Ime a problematikus kérdés. Olvasóink választát e kérdésre szívesen vesszük és közöljük.

Jávor Kálmán.

*

KIT MENTETT MEG?

— Válaszok az «Érdekes kérdés»-re. —

I.

Az «érdekes kérdés» írója lehet jó meseszövő, szitakötő, kefekötő, de szerelmes nem volt soha és a tegyes istenke még nem pukkantotta oldalba; mert tudni kellene, hogy *Perinelló* a saját bőrét mentette meg.

Krasznainé.

II.

Perinelló, lehető leggyorsabban, a közelben fuldokló bátyámat, *Adorján* Ármin segédszerkesztő urat mentette meg.

Tisztelettel
Adorján Emil,
gyorsírás tanár.

III.

A derék *Perinelló* zsebében levő gyűjtőívemet mentette meg; utolsó percében aláíratván a fuldokló *Claudia*-val és *Mariánna*-val.

Sas Ede.

IV.

Én, ha *Perinelló* lettem volna *Licszky* Ármint mentettem volna meg.

Rácz Mihály,
szerkesztő.

V.

Perinelló senkit sem menthetett meg; mert mint szakértő állítom, hogy *Mariánna* a jobb lábába *Claudia* pedig a bal bokájába ragadt, tehát odaveszett. Én mondom

Rátkay József,
vakmerész, vízész és lángész.

VI.

Én, már ha *Perinella* ténsur lettem volna, egy harmadik hölgyeteget, a szép *Csicsónét* mentettem volna ki.

Etsedy Albert,
dalnok.

R E N D.

Lassu Mátyás városi hajdu nyájaskodásai.

Csatára vitézek, mongya *Rinylér* úr és fegyverhe kapánk; mir mer hogy kiküldött bennünket a feőkapetány úr *cserebogarat* szedni a *Rédaji*-kerbe.

Gyilkos egy fireg a kirem, pusztítani kell.

Egy litterir két karajczárt ad az város; szegyük is miltó buzgalommal, én is, meg a czimborám *Kesely* *Isván*, a ki szintén rendőr.

Hanem hát megjártuk; mer mikor beszolgáltattunk egy köből átkos firget, aszt mondá *Rinylér* úr, hogy nem kapunk egy hunczut garast se.

Mán, hogy mir? mondok én; hát csak azir — válaszolja ű — mer mivel hogy jércze *cserebogarir* nem dukál fizetis.

No aszt nem tuttam, hanem sebj; fogok én úrfit is!

Úgy is lett, még az nap újra kikocogtam az illető helyre; a *Frajla* czamaramat odakötöttem egy fáho.

Ott titejegtem a bokrok közt jó egy óra hosszágig: hát a mint ott szedegtettem az átkos firget, ecczer csak elkezd a *Frajla* kegyetlenül ordítani.

Mi leli eszt a jószágot? nízem; hát uramfia, akkor látom, hogy az órajukába kötözött egy ménkü nagy czirmos cserebogár.

Nosza én is megszabadítottam a televír jószágot a gyilkos kukacztúl, de vágtattam is haza felé, mer mivel filtem, hogy én belém is belém tanál bűni egy nihány.

Mikor hazavetődtem, mongya az inspectiós, hogy kirabolták *Sarkadi* Ignác urat, a rendőrségi itatót.

No ez is szíp eset, dehát mán megesett; bezony elvivék az új tajtik pópáját a fijkbül; még jó, hogy ippeg a szájába nem vót.

A míg így gondolkozom, kimegyek az istállóba, nízem a *Frajlát*, hát nincs.

E még szebb! Ellopák az én paripámat is.

Hej furfangosok is a zseványok.

Hanem hát sebaj, maj megkerül a; mer szigoruan nyomolok; még pég gyalog, mer nincs czamár; de jazír van rend, csend, meg csitt!

RÉGI DOLGOK.

I.

Catulus a «*Bazárban*»

Mulatozott magában,

Néma volt, nem csatorázott,

Míg evett és vacsorázott,

De azután tűzbe jött ő,

S ivott, mint a kefekötő.

II.

Brutus nyalka legény volt,

Kabátján nem vala folt,

Gyönyörű szép, csikos, drága

Szövetből volt a nadrága,

Czilindere sima, fényes,

Melyre büszke volt és kényes,

De hiába kente magát,

Nem hódítá meg *Sabinát*

S bánatában az ebadta,

Czilinderét oda csapta.

ELŐRELÁTÓ.

— Bankár ur? Hogy adhatta a leányát feleségül a pénztárnokához?

— Csupa előrelátásból, mert ha sikkasztani fog a ficzkó, legalább a leányomnak is lesz belőle egy kis haszna.

A SZIMAT.

— Nézze komám, vajjon mit szagol az a kutya?

— Bizonyosan nyeffet.

— Nem a komám, hanem én úgy czilozok, hogy Káli *Nagy* Endre úrnak, a pénzügynek a kuttyája az, osztán dohányszagot érez és aszt szimatojja.

Az anyós nyelve.

Az én anyósom nyelve olyan, mint a füst nélküli lőpor, lassan sziszeg, de mélyen sebez.

FURCSA HASONLAT.

— Te Miska! Hova viszed azt az órát?

— Viszem *Kanóczkyho*; mert sohse üt.

— Akkor jobb lesz, ha kicseréletek az én majiszteremmel, mer a meg mindig üt.

VADHÁZASSÁG.

— Igaz történet. —

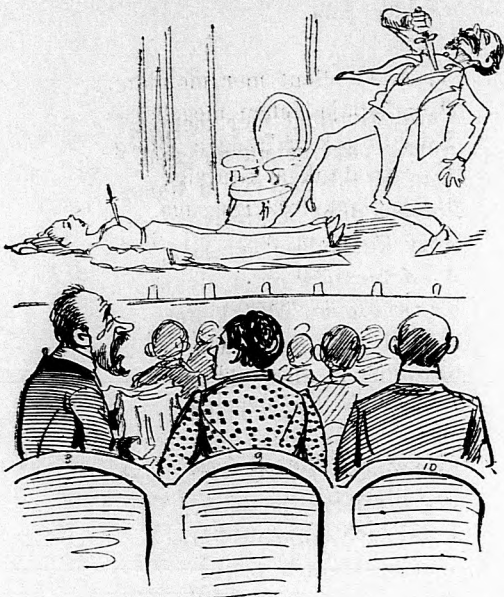
Kisházán a tiszta erkölcs
 Nem divat már s folyton lazul;
 Váltig pironkodik érte
 A főbíró *Jankó* Vazul.
 Búgó gerle az ágakon,
 Szerelmes pár minden zugban,
 Turbékolás itt is, ott is
 És utánna a csók czuppan.
 Nem esküsznek a templomban
 Hűséget az oltár előtt,
 Nem kell ahhoz égi áldás;
 Nincsen ünnep, sem pedig böjt.
 Kinn az erdőn, a nyáj mellett
 Tartják meg a lakodalmat;
 Nem szükséges násznagy, vőfély,
 A pápa is nyugton alhat.
Vaszalié lesz *Ilána*;
Mitrué meg szép *Anicza*;
 Szerelmesen czirógatják
 Egymás arczát, mint a czicza.
 Nem gondolnak a jövővel,
 A hozomány néhány kecske;
 Hideg tejen, sovány malén
 Boldog a férj és menyecske.
 Hogyha aztán összevesznek,
 Széjjelválnak stempli nélkül,
 Más lányt hoz a férfi, s a nő
 Egy más legényt választ férjül.
Jankó Vazul a főbíró
 Görbe szemmel nézi eztet,
 Sóhajtozik s folyton hányja
 Ujjaival a keresztet.
 Az erényes férfiúnak
 Szégyen futja el a képét;
 Végre összedoboltatja
 A falunak kaczer népét.
 Midőn együtt voltak minden,
 Ekként szólott: Polgártársak!
 Legyen csend, rend; mert ha nem lesz,
 Húzok tibelétek nyársat.
 Így nem mehet tovább, mivel
 Én haragszom s a pap morog;
 Menjete az oltár elé,
 Mert az erény a fő dolog.
 Legyen tehát hegyen, völgyön,
 Esküvő és lakodalom.
 Mert nálunk a vadházasság
 Mai naptól tiltva vagyon.
 Ez lesz törvény; ezt akarom;
 Jaj ki nekem ellenszegül,

Vagy, ki ellent mer mondani,
 Annak baja velem meggyül.
 Nem állunk rá! zúg a tömeg;
 Folyamodunk a királyig;
 Hogy kinek lesz igazsága,
 A vármegyén majd elválík.
 És csakugyan útra keltek
 S általázva, összefázva,
 Karonfogva, ebéd előtt,
 Érkeztek a megyeházba.
 Mentek a főnótáruhoz
 És csengettek egyszer, kétszer,
 Végre kijött csodálkozva
 A daliás *Szunyogh* Péter.
 Nála épen ott időzött
Papp János az első jegyző
 És a többi pennarágó;
 Valamennyi nőtlen, meddő.
 Olvasván az instanciát,
 Szívük meglágyult, mint a húr,
 Könyre fakadt *Beóthy* Pali,
Baranyi és Kelemen úr.
 Úri göggel, mély részvéttel,
 Nézték a «vad» menyecskéket,
 Czirógatták, majd biztatták,
 A zajongó, zúgó népet:
 Nem áll meg az átkos törvény;
 A bírótól ne féljete!
 Eként szóltak s arczon csíptek
 Nehány csinos mellékletet.
 És csakugyan a gyűléskor,
 Kimondták, hogy: nem igazság;
 Mert Biharban szabad s mi több
 Divat most a vadházasság.
 A böles végzést kibetűzven
Jankó Vazul fülig pirült
 S hites neje ölelő két
 Karja közül rögtön kihult.
 Az írásra szegény bíró
 Sanda szemmel, búsan nézett
 Es mérgében, haragjában,
 Odavágtá a pecsétet.
 De azóta szomorúság
 Nincs Kisházán; vigan vannak,
 Nem fél a lány a legénytől,
 Csókért édes csókot adnak.
 Az erényes bíró úron
 Mulatnak és jót nevetnek,
 Boldogság van hegyen, völgyön
 És a gólyák kelepelnek.

L. A.

1892

Az öngyilkos színész.

— Ugyan kérem, miért ölte meg az a színész a feleségét is, meg önmagát is?
— Hát afeletti bánatában, mert látja, hogy sohse lesz Nagyváradon állandó színház.

NÉVVÁLTOZTATÁS.

— Kérem alásan jegyző ur, szeretnénk megváltoztatni a nevünket.
— Hát miért?
— Azír kérem; mert én ilyen parányi alacsony ember vagyok, oszt' mégis Nagy Mihálynak hína k; a komám meg olyan hosszú, mint a meszelő és még is Kis Gábornak esúfolják.

Előfizetési felhivas.

Tisztelt megye, tisztelt város!
A búbanat nagyon káros;
Szomorkodjon, a ki akar,
De viduljon fel a magyar.
Huhogok én víg nótákat,
Tollam nyomán tréfa támad
S habár komoly madár vagyok,
Körülöttem derű ragyog.
Ide tehát; nevessetek!
S hamar előfizessetek.

BAGOLY.

*

A „BAGOLY“ előfizetési ára.

Egész évre	8 frt — kr.
Fél évre	4 frt — kr.
Negyed évre	2 frt — kr.
Egyes szám ára	— frt 16 kr.

Előfizetési pénzek a „Bagoly“ kiadóhivatalába, Nagyváradra küldendők.

Tisztelettel:

A szerkesztőség.

A szerkesztő postája.

Veréb. Van benne tehetség nyoma, de ezek mégsem váltak be; valami új dolgot kellene megírni elevebben és frissebben. G. M. Levele mellől kifele jette az ígért zöngeményt; óh szórakozott fiatal ember! B. A. (Nagyszalonta.) Jöv 6 héten küldjük. R. L. Képtalányokat nem közlünk; sakkalányt még ugyse. Csingi Lingi. Alkalmadtán felhasználjuk; elég jól cseng bong.